

A személy metafizikai fejlődése

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: December 16, 2018, 3:08 pm

Az itt ká¶vetkezÅµ tanulmÅny tÅ¶bb tÅ¶ma megtÅrgyalÅsÅn keresztÅ¶l halad azon cÅ¶lja felÅ¶, hogy kÅ¶rvonalazza a szemÅ¶lyes fejlÅ¶dÅ¶s lehetÅ¶sÅgeit. A fejlÅ¶dÅ¶s- Å¶gy Å¶ltalÅ¶ban- egy olyan folyamatot jelent, amelynek sorÅ¶n valami vagy valaki egysÅ¶gesebbÅ¶, lÅ¶nyegi tulajdonsÅ¶gaiban kibontakozottabbÅ¶; vÅ¶lik. Ez a meghatÅ¶rozÅ¶s, termÅ¶szetesen, nem a teljessÅ¶g igÅ¶nyÅ¶vel lÅ¶p fel, csupÅ¶n Å¶z lazÅ¶nÅ¶ megjelenÅ¶li a fejlÅ¶dÅ¶s mibenlÅ¶tÅ¶t. CÅ¶-mÅ¶nkben mÅ¶g szerepelnek a Å¶szemÅ¶lyÅ¶ Å¶s a Å¶z metafizikaiÅ¶ szavak, ezekrÅ¶l is szÅ¶mot adok rÅ¶viden. A szemÅ¶ly maga az ember, aki mindennapi Å¶letÅ¶t Å¶li, aki sorsÅ¶t alakÅ¶tja Å¶gy vagy Å¶gy, aki tervez, gondolkodik, Å¶rez, lÅ¶t, beszÅ¶l, mozog, cselekszik Å¶s aki rendelkezik egy fajta tudatossÅ¶ggal az egÅ¶szet illetÅ¶en. De mi az, hogy Å¶z metafizikaiÅ¶ fejlÅ¶dÅ¶s? MiÅ¶rt kell ellÅ¶ttni a fejlÅ¶dÅ¶st ezzel a jelzÅ¶vel? MiÅ¶rt nem elÅ¶g a szemÅ¶lyes fejlÅ¶dÅ¶s fogalma? A vÅ¶lasz a kÅ¶vetkezÅ¶. Az ember biolÅ¶giai, lÅ¶lektani, tÅ¶rsadalmi Å¶rtelemben fejlÅ¶dik Å¶s ez egy olyan kÅ¶zvetlenÅ¶l megfigyelhetÅ¶ tÅ¶ny(folyamat), amelyet nem kell kÅ¶lÅ¶nÅ¶sebben magyará¶zni. SzÅ¶letÅ¶sÅ¶tÅ¶l kezdve a gyermekkoron Å¶t, egÅ¶szen felnÅ¶tt korig fejlÅ¶dik az ember, biolÅ¶giailag, lÅ¶lektanilag, szociolÅ¶giailag, Å¶gy is mondhatjuk, hogy testileg, lelkileg, szellemileg. A fejlÅ¶dÅ¶s felnÅ¶tt korÅ¶ban sem Å¶ll meg, termÅ¶szetesen akkor, ha az illetÅ¶ szemÅ¶ly erre figyel. Å¶os pontosan itt van a kulcs, ebben a szÅ¶fordulatban, az Å¶zre figyelÅ¶ kifejezÅ¶sben. TÅ¶bbek kÅ¶zÅ¶tt a szÅ¶ndÅ¶kossÅ¶g, a tudatossÅ¶g az, amely megkÅ¶lÅ¶nbÅ¶zteti a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶st azoktÅ¶l a fejlÅ¶dÅ¶si folyamatoktÅ¶l, amelyek Å¶zspontÅ¶nÅ¶ valÅ¶sulnak meg. Persze, ez a megÅ¶llapÅ¶tÅ¶s finomÅ¶tÅ¶sra szorul. A szÅ¶ndÅ¶kossÅ¶g, a tudatossÅ¶g mÅ¶g nem teljes kritÅ¶rium a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶snek. Sok cÅ¶lja lehet az embernek, amelyekhez tudatosan fordul oda Å¶s amelyek nem spontÅ¶n mÅ¶don vÅ¶gbemenÅ¶ fejlÅ¶dÅ¶si folyamatot tÅ¶teleznek fel, vagyis amelyek cÅ¶ltudatos erÅ¶feszÅ¶tÅ¶seket tesznek szÅ¶ksÅ¶gessÅ¶. Å¶os mÅ¶g sem minÅ¶sÅ¶thetÅ¶k metafizikai fejlÅ¶dÅ¶snek ezek a folyamatok. LegalÅ¶bbis nem feltÅ¶tlenÅ¶l. Valaki elvÅ¶gez egy (vagy tÅ¶bb) egyetemet, kÅ¶pezi magÅ¶t, hogy karrierjÅ¶t, egzisztenciÅ¶jt- Å¶gymond- biztosÅ¶t. Å¶tja sok tudatossÅ¶got, kÅ¶pzÅ¶st, kitartÅ¶st, kÅ¶vetkezetessÅ¶get kÅ¶vetel meg, olyan Å¶rtelemben, hogy a felsoroltak kÅ¶pezik sikerÅ¶nek paramÅ¶tereit. De az Å¶t egyÅ¶ltalÅ¶n nem biztos, hogy egyben metafizikai fejlÅ¶dÅ¶st is jelent. Akkor mi lenne a megkÅ¶lÅ¶nbÅ¶ztetÅ¶ kritÅ¶rium? EgyÅ¶ltalÅ¶n: mire valÅ¶ a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s, miÅ¶rt kell (ha kell) ilyen folyamat legyen az ember Å¶letÅ¶ben, miÅ¶rt kell errÅ¶l beszÅ¶lni? E kÅ¶rdÅ¶sek megvÅ¶laszolÅ¶sÅ¶hoz szÅ¶ksÅ¶g lesz az Å¶zegÅ¶szÅ¶, az Å¶zegysÅ¶gÅ¶ fogalmÅ¶ra. Az, hogy a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s nem azonos a biolÅ¶giai, pszicholÅ¶giai, szociolÅ¶giai Å¶rtelemben vett fejlÅ¶dÅ¶ssal az bÅ¶rki szÅ¶mÅ¶ra kÅ¶nnnyebben Å¶rthetÅ¶, azonban az, hogy a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s nem azonos a szellemi fejlÅ¶dÅ¶ssal sem, megkÅ¶vÅ¶n egy kis magyará¶zatot. Å¶spedig: valaki tehet szert szellemi tudÅ¶sra, fÅ¶leg a szellemi

abban az értelemben, hogy egyik másképp dőse elűsege-ti a másik másképp dőse, má-g vágó az összes elem együttes másképp dőse egy összes rendezett egésze egyéves sugárhoz ki az egyszerű, kázzvetlen, örthetű, tapasztalható állapotokat, folyamatokat, megnyilvánásokat, ézmégetteséket.

Ha megfigyeljük, láthatjuk, hogy az emberi térékvések nagy része arra irányul, hogy az életet ézboldogabbá, biztonságosabbá tegye, hogy eltüntesse a kialakult nem-kívánatos állapotokat (betegség, bonyodalmak) és ezek helyébe ártelmi, élvezetes, biztonságos állapotokat tegyen, valamint, hogy megismerve az ilyen állapotokhoz vezető éz algoritmusokat kontrollálja, hosszán tív fenntartsa ezen állapotokat. Metafizikailag fogalmazva, az ember egy éz ártelmi-készlet akar (tudattalanul, éz ártelmi-sen) látrehozni, olyan tudást, olyan állapotokat, olyan folyamatokat, amelyeket éz árdemes álni ártelmi-készlet (fággetlenül attál, hogy éz objektív-e van-e számkra ártelmi-készlet vagy nincs). Ami miatt a térékvés megbukik és ami miatt a boldogság helyett még nagyobb boldogtalanság támad, a tisztaság, a rend helyett még nagyobb bonyodalom, az észhang helyett még idegtáppabb zajongás, az nem más, mint az ember örökletlensége az egész, az egésze iránynt. Meg akar oldani egy problémát, de nem látja a probléma helyét az egészben, el akar ární egy cőt, de észébe sem jut, hogy a cőt elöré se mit hoz még magával, hogyan árinti továbbá életét, embertársait, kázzvetlen világát, személye egészet. Az egész iránynt val árdéketlenség egyszer mind egy sajátos kázzvetzetlenséggel is együtt jár. Az ember kijelöli problémát és anélkül, hogy tárt látna a probléma szabta kereteken, pontosan azt fedi el, ahová árdékezni szeretne: az egészehez, az egészebe. Vagy gyakran ágy árdézi, hogy a probléma objektív-e bukkan fel számára, tehát fággetlenül szándékaitál, tudatosságátál, páldául azört, mert ilyen vagy olyan társadalmi helyzet. E távkáppzet kázzvetzetlenségre ugyanaz (mint az érűszakosan izolált problémák esetében): az ember pontosan az egésze ellenében cselekszik (még nagyobb zavart, bizonytalanságot, bonyodalmat idéz elő).

Az ember hajlamos észzetveszteni a problémák já megfogalmazását a problémák tárt kiragadásával. Egy-egy problémának (cönak), hajlamos olyan rangot adni, mintha ez határozná meg az észzet. Pedig, a ézdologá pontosan fordítva van: az ész az, amelyben egy-egy probléma meghatározást kaphat. Az egésze iránynti árdéketlenséggel nem csak a kázzvetzetlenség jár együtt, hanem a távkáppzetek miatti zaklatottság. Az ember ezt vagy azt látja boldogsága kulcsának és ha sikerül megragadnia, kiderül, hogy nincs is olyan jár, nincs is olyan ártál. Elbizonytalanodik, elcságged ilyenkor emberünk. Valójában, lány legbensűbb igéne szerint nem is boldog akart lenni, - csak ű ezt nem tudta, nem ismerte fel -, hanem egészes, egészeses (amely állapotnak az ártelmi, a boldogság ézcsaká velejárása, nem pedig éz izoláltá cöt).

A metafizikai fejlődés olyan tudatos gyakorlatot, folyamatot jelent, amelynek során a személy lányót (és egyben sorsát, ártrendjét) az észre val tekintettel, az ész figyelembevételével alakítja, mégpedig ágy, hogy minél tisztább észszhangot valásá-tson meg. Láthatá, hogy a metafizikai fejlődés metafizikai tudást feltételez, ugyanakkor azt, hogy az ember jár eleve az észből (egységből) induljon ki (mintha a cöt májr előbb lenne előrt, mint ahogy a éz cötívészé azt cötiba veszi). Ez azonban nem ellentmondásos. Az egésze val nyitottság, az egésze glátás, az egészeben val gondolkás és az ennek megfelelő gyakorlat feltétele a metafizikai fejlődésnek. Az észből, az egészeből indulunk ki, de van még báven feladat, teendű. Pontosan ez az egészeszellemsé az, amit integrálni kell személyünkbe, mint megvalást-tott, integrált, cöt tudást. Ugyanakkor ez a tudás az, amellyel továbbá megvalást-tásokat teszünk, továbbá realizálunk. Az ember, a személy metafizikai státusa nem csak abban áll, hogy szubjektívása állal megtapasztalja a valáságot, hanem abban is, hogy imaginációját állal továbbá valásá-tja a valáságot, továbbá folytatja az egészeget. Ezen gondolatok kázzvetlenben májr sokkal örthetűbb, hogy mit jelent a metafizikai fejlődés, a személy metafizikai fejlődése. Az emberben aktív

jelen van egy körzetekből, tapasztalatokból, hitekből, valószínűségekből álló szívesen, amely meghatározza, hogy miként viselkedjen az illető személyn mindennapjai során. Ezt a szívesen paradigmának is nevezik. Az ember valószínűsége (látéshoz, világhoz, önmagához) valószínűségi viszonyulást, hozzájárulást alkotó ezen. A paradigma kialakulásának vannak személyes komponensei és vannak kulturális, társadalmi determinációi. A látéshoz az, hogy az ember úgy látja a valószínűségeket, amint azt a paradigma észsugallja. És úgy is cselekszik, ahogy megfelel a paradigmájának. Mi tehát, olyan körteket, cölöket kávet, amelyek a paradigma szerint körteket, kávetendő cölök. Ezzel nincs is semmi baj, egészen odáig, amíg a személy éppen a paradigmája miatt szakad el az egységtől. A paradigma jó segítségét nyújt a világban való tájékozódásban addig, amíg nem merül fel az a probléma, hogy a észfát nem látjuk az erőtől. A paradigma számára az ember számára, mert ez nélkülül valóggal elveszti a tájékozódást. De csak észmanká, amely odáig segít észelszántikáni, ahol és amikor valógre fel kell ismerje: a paradigmát meg kell haladnia. Ez a paradigma-meghaladás egyben a metafizikai fejlődés kezdete, az egységre való felügyelés mozzanata. Egy hosszú első lépése. Míg számára feladat, teendője az emberre, de már egy sokkal mássabb (emelkedettebb, egyetemesebb) tudatossággal foghat ezekhez hozzá. A klinikai körtelemben vett egyszés, a párhelykapcsolat, a hívás, a tanulmányok, az alkotás, a társadalmi kapcsolatok stb., mind a személyes körlet egyszésnek észszetevői és itt az a fontos, hogy megkössük, hogy a soroltak egy egyszésben vannak jelen, egy egyszésben nyilvánulnak meg. Fontos az is, hogy ezek a konkrét körletterületek a személy körletében, vagyis az egyszésben fontos (nőlközhetetlen) szerepet, funkciót töltenek be, ha elhanyagolunk egy feladatot, az azzal egyenértékű (hatásban nőzve), hogy máss szempontokat ragadunk ki, vagyis megbontjuk az egységet (az egyszésget). Erre azért volt fontos körni, mert vannak olyan szellemi irányzatok is, amelyek egyes körletterületek fontosságát, példálul a családállítását, nem csak hogy alábecsülik, hanem egyenesen elhanyagolhatónak valólik (és hirdetik, ami az aggasztóbb). De ugyangy lehetne beszélni olyan tanokról, amelyek mesterei a bókát, a nem ártás elvöt hirdetik (fággetlenül attól, hogy bennük esetleg töltenek a hatalmi ambíció, amely nem éppen a észnem ártani akarásról. És a felhőtlen bókességgel há-res), miközben lelkes tanítványait tákköletesen leszerelik harciasságuk tekintetében (feltöve, ha volt olyan nekik egyáltalán). Pedig a harc is benne van az egyszésben, persze a maga helyén és mássdján. Egy azonban biztos: a harcot sem lehet kivenni az egységéből, s aki megkésérel, csak az egység megbontása ártán teheti meg (degradáció, dezintegráció). Míg lehetne ilyen és ehhez hasonló tanokat felhozni példáként, amelyekben az a kázzás, hogy valamit kihagynak az egységéből, az egységéből és bárr garantálnak bizonyos szellemi fejlődést, magára az egység (az egyszés) megvalósulására nem képesek. Az egység kapcsán azért emlegetem állandán az egyszésget is, mert az, amit mi kázznap körtelemben egyszésnek nevezünk, szorosán észszefégg a metafizikai körtelemben vett egységgel. Az első példánál maradván, ha mellőzi a harcot egy olyan egyén, akinek márrpedig teendője lennének a harcállítás terén, valószínűségi nem tesz egyebet, mint folyamatosan elfolytja a harci impulzusait, amelyeknek neurofiziológiai áttevődése, megfelelősei vannak. Erről a szintől pedig már tudományosan bizonyított tény a betegségek etiológiája (etio-patogenezise). Ha nincs metafizikai egységtudat (ami egyben tudás is), akkor nincs megfelelő hozzájárulás a feladatokhoz és az egyszés kázznyen megbomolhat. Ilyen egyszerű az, amit a betegségek szellemi okának nevezünk. Nem egységessé látelfogás: nem egyszésessé hozzájárulás: zavar, bonyodalom, betegség. Kázzalbelül ez az észát, amely a szellemi okokról a testi kázzvetkezésonyig vezet. Az egységessé nem jelenti azt, hogy minden ember minden körletterülettel behátán kell foglalkozzon. Az egységessé a személyes körletfeladatokhoz való hozzájárulásra vonatkozik, nem pedig az észszes körletterület észzaktávé. jelenlötöre egy személy körletében. Az a tudás, amely rásszletesen, pontosan és egységesen fel tudja

Érkepezni egy személy életfeladatainak körét, nem más, mint az egyes asztrológusok által is gyakran félreértett asztrológia. Egy északi tudás ez, amely értelmes egészbe foglalja az ember életleiteit. A szívet (személyes) horoszkóp a személyre vonatkozó feladat-struktúrát mutatja meg számára. Innen már csak a jó (megfelelő) értelmezés kell ahhoz, hogy valaki tisztán láthasson feladatait, teendőit körében. Ha ez is meg van, akkor már csak a konkrét gyakorlat kell. Ez olyasvalami, amit csakis a személy tehet meg. A fontos az, hogy megtegye. A asztrológiában elkövetett hibák abból fakadnak, hogy egyes asztrológusok (még Árk is!), azt hiszik, hogy az elsődleges cél bizonyos hatások feltárása (bolygóhatások, páldául), vagy, ami még rosszabb, bizonyos események bekövetkezésének vagy be nem következésének a megállapítása (jósá). Több (messze több) bolygóhatásokon az bekövetkezés vagy be nem következése eseményeken az asztrológia igazi célja, hogy a szívet horoszkóp értelmezése által rámutasson a személyes feladatokra (valamint azokra a rejtett, belső okokra, ami miatt az illető személy félreérti, kerülgeti feladatait). A metafizikai tudásról leválasztott asztrológia sem vezet közelebb az egészhez. A metafizikai tudás tud a személyről, a személyes közelebb, valamint az egyetemességéről, vagyis az egészről, az egyetemes az a személyes létet egészes mibenlétéről, ézholisztikus alapjellegéről. A metafizikai tudás arról is tud, hogy a metafizikai (egészgelvő) fejlődés nem csak lehetőségek, hanem szükségesek is a személy számára. Ez ellentmondani látszik a logika törvényeinek, ugyanis a (modális) logika úgy határozza meg a szükségeseket, hogy éz, aminek a tagadása lehetetlen, a lehetőségek pedig úgy, éz, ami nem szükséges, hogy nem lehetséges. Tehát, a szükségeseket az a lehetőségek egymás segítésével határozza meg a logika az e két egy szívet rendszert körpez. Azonban az, hogy a személy metafizikai (egészgelvő) fejlődése egyszerre lehetőségek az szükségesek, úgy kell érteni, hogy bár nyitva áll a személy számára a fejlődés lehetősége, nem biztos, hogy a személy fel is használja ezt a lehetőséget. A szükségesek pedig arra vonatkozik, hogy bár elmulaszthatja a személy a fejlődést, de úgy nem is jut el egészes állapotokig, folyamatokig. A metafizikai fejlődés tudatos odafordulást igényel, nimeret, személyes feladatnimeret az a feladatok konkrét felvállalását, az azoknak való eleget-telt. Elmulasztani lehet ugyan, de akkor indokolatlan éznagy beteljesésre vágni, mint ahogyan félreértés az is, hogy a boldogságot más módszerekkel csikarja ki valaki. Az egészre való nyitottság az első lépés a személyes fejlődés útján. A második az, hogy legyen egy konkrétabb gyakorlati útmutatás. Ezt teszi lehetővé a szívet horoszkóp értelmezése. A harmadik lépés a teendő megtervezése az megvalósításra. Ez utóbbi kimondottan a személy feladata, szabadsága, lehetősége az észkesek. Ahhoz, hogy az ember egészbe kerülhessen, vagyis, hogy igazi fejlődést valóstson meg, alaposan ismerni kell a személyes életfeladatokat. Amikor ez megvan tervet kell készíteni (élettervet) az a tervnek megfelelően meg kell tenni a konkrét lépéseket. Bár sokan állítják magukról, hogy ők teljesen tisztában vannak feladataikkal, a metafizikai (az asztrológiai) tapasztalat egyáltalán nem ezt igazolja, inkább az ellenkezőjét. Az a tény, hogy valaki jól ismeri egy adott tevékenység-térlettel kapcsolatosan a járható feladatokat, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ismeri a személyes életfeladatait. Ugyanis nem csak az a baj, hogy az ember valamely paradigmába ragad (amelyekről volt szó korábban), hanem az is, hogy az illető ember eltör eredeti, személyes feladatkörét. Úgy léte nagy részben tulajdonképpen saját maga ellen dolgozik, még akkor is, ha társaitól látszólagos sikerek, eredmények koronázzák meg. Ugyanez a helyzet az nimerettel. Sokan állítják, ézhogy ugyan már, hagyják ők az nimerettel, nagyon jól az pontosan ismeri saját magát, nincs szükséges ezt illető információkra. Igen. Ismeri, esetleg személyisége felső-nesebb rétegeit, azokat, amelyek közelebb állnak mindennapi tudatosságához az paradigmájához.

Passzol is számára minden olyan visszajelzés, amely egybehangzik felszárnes Ányszeretével, a probléma csak ott kezdődik el, amikor olyan visszajelzéssel szembesül mindennapjai során, ami már eltör attól, ahogyan Á addig magát ismerte. Ilyenkor kánnynen kiderülhet(ne), hogy esetleg pontosan az ellentéte az igaz annak, ahogyan Á magát addig ismerte. De ákitartás is tud lenni az ember, nehogy kiderüljön, hogy Ányszereti (vagy egyé) szinten távedett. Ilyenkor kezdődik el a magyarázkodás, az Ánigazolás, nem egy esetben a háborúskodás (ami nem távesztend Á Ássze a harccal). A metafizikai fejlődés olyan lehetősége az embernek, amely, mint már Ártam szákszerés is. Lehetetlen egységben maradni Ágy, hogy kázzben az ember nem fejlődik, vagyis szellemi Ártelemben véve nem mozog, nem változik. Ezért szákszerés a metafizikai fejlődés. Ez annyit jelent, hogy az ember megismeri, megfogalmazza személyes Áletfeladatait, tudva azt, hogy ezek az igazi kulcsok az egység megvalósításához. Egy-egy feladat, további, más, a már megszokott Ártelemben használt fejlődési folyamatot is szákszeréss tesz, Ágy a személy fejlődik tudásban, tapasztalatban is. Ellenkez Á esetben az ember ázleamaradás az egységgrául, még abban az extrém vögletben is, ha netán egységelvén fogta fel az Áletet, a világot, de személyes Áletfeladatait elhanyagolta. Bár megtette az első lépést, de meg is ragadt azon a szinten. A teljes fejlődési folyamat ugyanis három lépésből áll. A metafizikai szemlélet (egység tudat, egység lét), a személyes feladat ismeret (száletési horoszkóp) Ás a konkrét terv, a konkrét lépésekkel együtt (egybevéve tehát a konkrét tervezést Ás annak megvalósítását).